

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 480. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm13977/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Ligesom Øhlenschläger i den ny Tid svarer til den gamle angelsaxiske Brage, hvis Gaver vi kjende af Edda og Bjovulvs Drape, saaledes svarer Ingemann til Middelalderens Kæmpeviser, og jeg, med Skam at tale om, til den islandske Brage, som jeg saa tit har revet ned, eller til Kragemaal, fuldt af mytiske Billinger og mørke Taler. Vel kan jeg nemlig, ligesom Ejvind Skjaldespilder i Hakonsmaalet, efterligne Angelsaxeren; thi det har jeg gjort f. Ex. i Bjovulvs Drape og Versene hos Saxe; men hvor jeg er paa min egen Boldgade, der gaar det over Stok og Sten, op og ned, lyst for og mørkt bag, som i de gamle Spøgelse-Historier, fra den ene Ende af Verden og af Tiden til den anden; saa jeg kan i Grunden ikke stort fortænke Folk i, at de, som Sælendsfaren siger, undser dem ved at følge mig, især da alle meget fredelige Folk ogsaa af Naturen er lidt magelige; men dog er det mærkeligt, at ingen af alle mine Læsere har fulgt mig saa troelig som Danmarks Kjøledægge, det Fredens Barn, og da han dog ogsaa er lidt magelig, slutter jeg deraf, at jeg for danske Folk maa ikke være nær saa slem at følge, som man tror; men at — — —

Mine Herrer!

Vi forlod Danmark sidst i sin Enlighed ved Freden til Kiel 1814, som De nok husker, blev sluttet meget mod min Vilje, skjønt jeg siden har fundet, at den, som saa meget andet, viste, Frederik den sjette duode dog meget bedre til at regere end jeg; og det bidrog meget til, at al den Umage, jeg siden gjorde mig, for at faa lidt indenlandsk Krig, der kunde sætte Liv i Folk, var aldeles spildt. Jeg skylder nemlig mig selv at erklære, at skjønt der vel altid har været lidt mere krigerisk hos mig, end man til Hverdagsbrug holder af i vort Land, saa har jeg dog meget mere været Krigsmand af Princip end af Natur,

og blev derfor altid bange for mig selv, saa snart en Pennesfejde, jeg med frit Forsæt havde rejst, tegnede til at yppe Kiv i det borgerlige Selskab. Man skal derfor finde, at af de to Pennesfejder i min Tid, der var nærmest ved at gjøre Ulykke, tog jeg slet ingen Del i den ene, og mæglede kun Fred i den anden, hvormed jeg imidlertid bar mig saa ubehøilig ad, at jeg blev ansét for at holde med det Parti, jeg i Grunden slet ikke kunde lide.

Det værste var, at Baggeseu, ved at stævne en af sine unge Recensenter, som blandt andet havde beskyldt ham for Plagiat, indledte de litterære Hof- og Stadsrets-Processer, som jeg kalder vor Litteraturs Nødfart til Helvede, hvorfra den næppe endnu er kommen tilbage; thi naar Skribenterne blive saa spidsborgerlige Haandværksfolk, at de stævner hinanden for ærerørige Udladelser og Ukvemsord, hvor Talen kun er om aandelige Laster og boglige Synder, dér kan ingen levende Sjæl befatte sig med andre end de virkelig døde, der dog har den Dyd at være taalmodige.

Ventelig havde en Anelse af det forestaaende sin Del i, at jeg allerede 1817 saa at sige nedlagde Vaaben og Vandrings-Stav og begravde mig selv i en Kæmpehøj hos Saxe, Snorre og den gamle Angelsaxer, der sang om Bjovulv Gote og Hroldgar Danedrot; men dog var det aabenbar, for om muligt at lokke eller trække dem op med mig til Dagens Lys, for at faa lidt Selskab, der var bedre efter mit Sind end det sædvanlige. Se, dér sad jeg i syv Aar, og vidste ikke stort af, hvad der imidlertid skete i vor lille Verden, ikke mer end hvad jeg fortalte om Baggeseu og Tylvden; men da jeg saa kom op igjen 1823 og begyndte at se mig om, da kan jeg ikke sige Dem, hvor jeg blev bestyrtet, forknyt og hartad rent forvivlet; men har De Lyst til at se et Billede af mig i de Dage, da findes det i min Forsetes-Kvide ved Grev Danneskjolds Grav; thi jeg følte mig virkelig som én, der trode, han

